

maade blive indfrieede i Løbet af ca. 55 $\frac{1}{2}$ Aar. Dette Tidsrum vil dog forkortes, saafremt Bankens Obligationer maatte blive konverterede til en lavere Rente, idet der af den samlede halvvaarlige Ydelse selvfølgelig ingensinde skal beregnes et større Beløb som Rente end den Rente, Banken giver af sine Obligationer.

Afsnit II.

ad § 4.

Som ovenfor bemærket paatænkes der ansat adskillig flere Tiendeafløsningskommisærer end nu, men Størrelsen af de enkelte Kredse, der tænkes hver at skulle omfatte 20 à 30 Sogne, foreslaas fastsat af Landbrugsministeren.

Da Forslaget tillægger Tiendeafløsningskommisæren en betydelig større Myn- dighed end der tilkommer de i Henhold til Loven af 8de Maj 1894 ansatte Tiendeafløsningskommisærere, og Kommisærerne i flere Tilfælde ville komme til at afgøre Retsspørgsmaal, anser man det for rettest, at der i større Omfang end nu ansættes retskyndige Tiendeafløsningskommisærere. Man maa dog anse det for mindre hensigtsmæssigt at gøre Retskyndighed til en ufravigelig Betingelse for Adgangen til at blive beskikket til Kommisær.

ad § 5.

Da Tiendekommissionen udelukkende vil komme til at afgøre Retsspørgsmaal, maa det anses for nødvendigt, at Medlemmerne ere retskyndige.

De nærmere Regler for Kommissionens Virksomhed tænkes fastsatte i en af Landbrugsministeren udfærdiget Instruks.

Afsnit III.

I dette Afsnit gives Regler om Fremgangsmaaden ved Tiendeafløsningen. Tilsvarende Regler findes ikke i den nugældende Tiendeafløsningslov, men da Afløsning af Tiende ifølge bemeldte Lov kun kan finde Sted efter frivillig Overenskomst, ere saadanne Regler her overflødige. Naar man derimod vil skride til en ubetinget tvungen Afløsning af Tienden, er det nødvendigt i Enkelthederne at fastslaa Frem-

gangsmaaden ved Afløsningen, og træffe Bestemmelser om mange Forhold, der ellers kunde overlades til frivillig Overenskomst mellem de i Afløsningen interesserede. Det er saaledes nødvendigt at paalægge Tiende- ejerne at afgive de til Afløsningen fornødne Oplysninger om Tienden og at træffe Bestemmelser om de Tvangsmidler, der eventuelt maa anvendes over for de Tiende- ejere, der vægre sig ved at afgive disse Oplysninger. Endvidere er det nødvendigt, at der træffes en for alle vedkommende bindende Afgørelse med Hensyn til Ydelser, hvis Størrelse eller Egenskab af Tiendeydelser er omtvistet. Der maa fremdeles træffes Bestemmelser om, hvem der skal have Fyldestgørelse af Afløsnings- summerne, og hvorledes Forholdet skal ordnes med Hensyn til Panthavere, Indehavere af Realbyrder og lignende. En Del af Bestemmelserne i dette Afsnit ville neppe faa synderlig praktisk Betydning, men de kunne ubetinget ikke undværes, naar man ikke vil udsætte sig for, at private Rettigheder trædes for nær eller at Afløsningen skal støde paa Hindringer, hidrørende fra private Personers Modvillie mod den hele Foranstaltning. Man maa i øvrigt anse det for overflødig i det enkelte at begrunde Bestemmelserne om den formelle Fremgangsmaade ved Afløsningen, og Bemærkningerne til de under dette Afsnit hørende Paragraffer angaa derfor ikke disse Bestemmelser.

ad § 12.

Naar en Tiendeyder selv ejer den hans Ejendom paahvilende Tiende, er det ved Pantsætning af Ejendommen ret almindeligt, at Panthavere tillige tager Pant i Tienden. En saadan Panteret hindrer naturligvis Ejeren i, til Skade for Panthavere atter at afhænde Tienden, men bortset herfra har Panthavere ingen Interesse i at have Pant i Tienden. Der er derfor ingen Grund til i en Lov om Tiendens Afløsning at tage noget Hensyn til en Panteret af denne Art. Som Følge heraf er der i Paragraffens 2det Stykke givet en Regel, hvorefter den Panthaver i en Tiende, hvis Panteret tillige omfatter selve den tiendepligtige Ejendom, udelukkes fra at erholde Fyldestgørelse af Afløsningssummen.

ad § 14.

Naar Tiendeejeren selv er Ejer af en tiendepligtig Ejendom, skal Tienden af en saadan Ejendom efter Bestemmelsen i § 1,